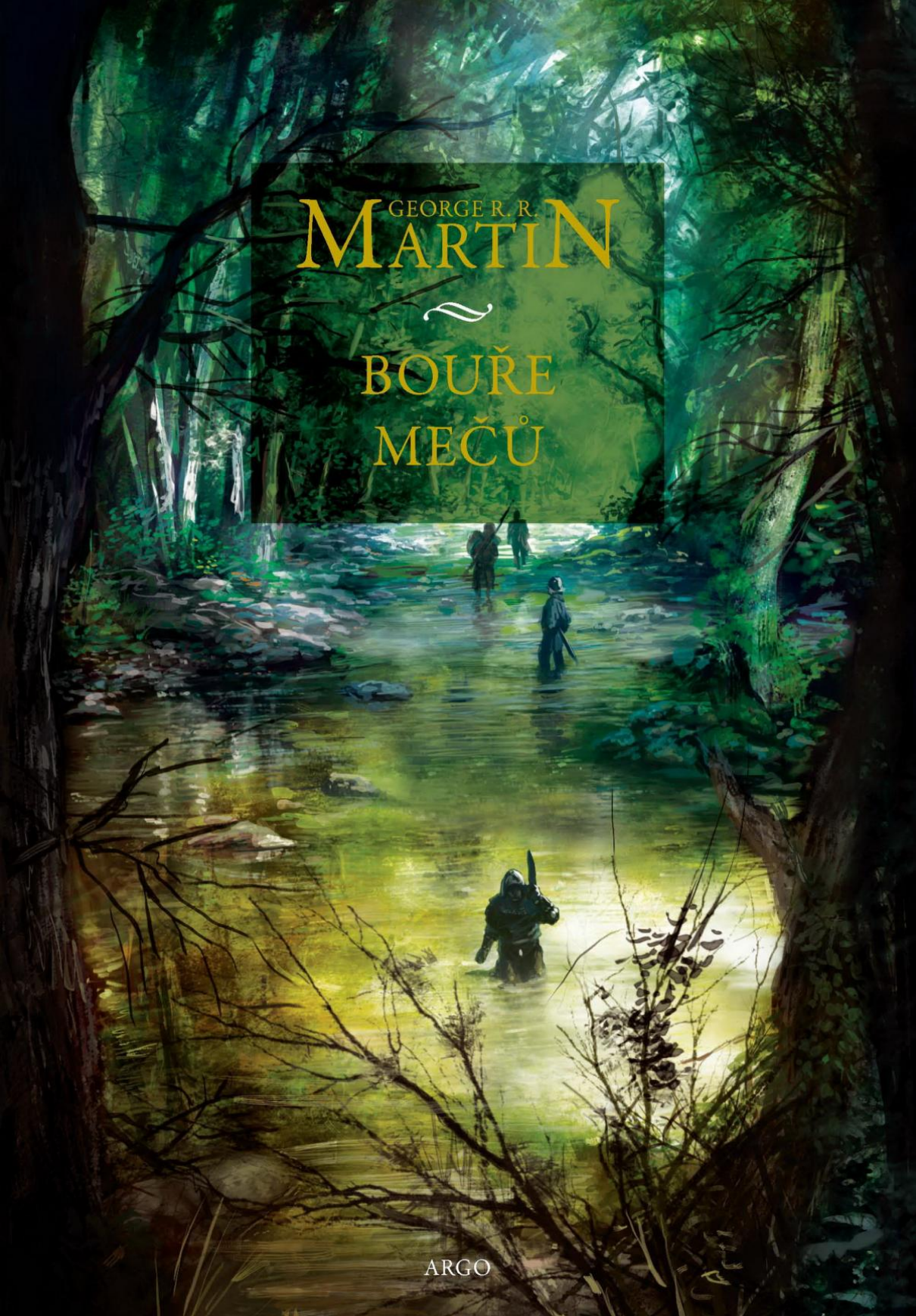

The background is a detailed, painterly illustration of a dense forest. A stream flows through the center, with several figures in dark, medieval-style clothing wading through it. The water is a mix of green and yellow, reflecting the sunlight filtering through the trees. The forest is lush with green foliage and tall, thin trees. The overall mood is mysterious and adventurous.

GEORGE R. R.
MARTIN

BOUŘE
MEČŮ

ARGO

PÍSEŇ LEDU A OHNĚ
KNIHA TŘETÍ

GEORGE R. R.
MARTIN

BOUŘE
MEČŮ

ARGO

Přeložil Petr Kotrle

Czech edition © Argo, 2018

George R. R. Martin © 2000

Translation © Petr Kotrle 2018

Maps Copyright © 2011, 2014 by Jeffrey L. Ward

Převod části jmen a názvosloví byl pořízen s přihlédnutím k překladu
Písně ledu a ohně Hany Březákové, vydavatelství Talpress.

ISBN 978-80-257-2418-7 (váz.)

ISBN 978-80-257-2529-0 (e-kniha)

*Věnováno Phyllis,
která mě přesvědčila, abych přidal draky.*

Poznámka k chronologii

Píseň ledu a ohně je vyprávěna očima postav, které od sebe někdy dělí stovky, nebo dokonce tisíce mil. Některé kapitoly postihují den, některé jen hodinu, jiné mohou zahrnovat čtrnáct dní, měsíc nebo půl roku. Při takové struktuře nemůže být vyprávění vyloženě postupné; někdy se důležité věci dějí ve stejnou chvíli, ale tisíce leguí od sebe.

V případě svazku, který nyní drží v rukou, by si měl čtenář uvědomit, že první kapitoly *Bouře mečů* se s posledními kapitolami *Střetu králů* spíš překrývají, než že by následovaly po nich. Začínám pohledem na některé věci, které se děly na Pěsti Prvních lidí, na Řekotočí, na Harrenově a u Trojzubce v době, kdy u Králova Přístaviště zuřila bitva na Černé vodě, a po ní...

George R. R. Martin

PROLOG

Den byl šedivý, mrzlo, až praštělo, a psi odmítali chytit stopu. Velká černá fena k medvědím stopám přičichla jen jednou, pak couvla, stáhla ocas mezi nohy a odšourala se zpátky ke smečce. Psi bičovaní větrem se k sobě zbědovaně choulili na břehu řeky. Chett to cítil taky, jak se chlad prokousává vrstvami černé vlny a tvrzené kůže. Bylo svinsky zima jak pro člověka, tak pro zvíře, ale co se dalo dělat. Zkřivil ústa a skoro cítil, jak nežity, které mu pokrývají tváře a krk, rudnou a hnisají. *Měl bych být hezky v bezpečí na Zdi, starat se o ty pitomé krkavce a rozdělovat oheň starému mistru Aemonovi.* Jenže o to ho připravil ten bastard Jon Sníh, on a ten jeho tlustý kamarád Sam Tarly. Oni zavinili, že byl teď tady, že mu mrznul zadek hluboko v Začarovaném hvozdu se smečkou psů.

„Do sedmi pekel.“ Prudce škulbl vodítky, aby si ho psi trochu všímali. „Stopa, mizerové. Tohle je medvědí stopa. Chcete maso nebo ne? Tak hledejte!“ Ale psi se jen příkrčili ještě těsněji k sobě a začali kňučet. Chett jim práskl krátkým bičem nad hlavami a černá fena na něho vycenila zuby. „Psí maso by nechutnalo o nic hůř než medvědí,“ varoval ji. Dech mu s každým slovem mrzl v jinovatku.

Lark Sesteran měl paže zkřížené na prsou a ruce vražené v podpaží. Měl na nich černé vlněné rukavice, ale to mu pranic nebránilo, aby si pořád stěžoval, jak mu mrznou prsty. „Na lovení je moc velká zima,“ prohlásil. „Vyserme se na medvěda, nestojí za to kvůli němu umrznout.“

„S prázdnou se vrátit nemůžeme, Larku,“ zabručel Pavka přes hnědé licousy, které mu zarůstaly většinu obličeje. „Lord velitel by nebyl spokojený.“ Sopel

pod rozpláclym nosem tomu mohutnému muži zmrzl v rampouch. Silnou rukou v tlusté kožešinové rukavici svíral násadu kopí.

„A Starej medvěd ať si nasere taky,“ prohlásil Sesteřan, hubený muž s ostře řezanými rysy a těkavýma očima. „Nezapomínej, že do rána to Mormont bude mít za sebou. Tak koho zajímá, co se mu líbí, a co ne?“

Pavka překvapeně zamrkal drobnýma černýma očima. Chetta napadlo, že možná doopravdy zapomněl; byl dost hloupý, aby dokázal zapomenout téměř cokoli. „Proč vlastně musíme Starýho medvěda zabít? Proč se na to jednoduše nevykašleme a nenecháme ho na pokoji?“

„Myslíš si, že on nechá na pokoji nás? Uspořádá na nás štvanici. Ty snad chceš, aby na tebe někdo uspořádal štvanici, hlavo skopová?“

„Nechci,“ odvětil Pavka. „To tedy nechci. To ne.“

„Takže ho zabiješ?“ zeptal se Sesteřan.

„Jo.“ Obr udeřil tupým koncem svého kopí do zmrzlého říčního břehu. „Zabiju. Nás nikdo po lesích štvát nebude.“

Sesteřan vytáhl ruce z podpaží a otočil se k Chettovi. „Já říkám, že musíme zabít *všechny* důstojníky.“

Chetta už to poslouchat nebavilo. „To jsme přece už probrali. Zemřou Starý medvěd a Blane ze Stínové věže. A taky Grubbs a Aethan. Mají smůlu, že si vylosovali špatnou hlídku. Kromě nich ještě Dywen a Bannen, protože jsou dobří stopaři, a ser Čuně kvůli krkavcům. To je všechno. Odpravíme je hezky potichu, až budou spát. Stačí, aby jeden vykřikl, a budou nás všechny do jednoho žrát červi.“ Vřidky mu vztekem zrudly. „Dělej, co máš za úkol, a postarej se o to, aby i tvoji bratrance udělali svoje. A zkus si zapamatovat, Pavko, že je to *třetí* hlídka, ne druhá.“

„Třetí hlídka,“ zopakoval mohutný muž přes vousy a zmrzlé soply. „Já a Tichošlápek. Pamatuju si to, Chette.“

Měsíc měl být té noci v novu a oni si vyměnili hlídky, aby na stráži stálo osm jejich lidí a další dva hlídali koně. O moc příznivější už to být nemohlo. Navíc je mohli každým dnem přepadnout zdivočelí. Chett odtud chtěl být co nejdál, až se to stane. Hlavně chtěl žít.

Na sever vyrazily tři stovky bratrů, kteří složili přísahu Noční hlídky, dvě stovky z Černého hradu a další stovka ze Stínové věže. Byla to největší výprava, kam paměť sahala, neboť se jí účastnila bezmála třetina celkové síly

Noční hlídky. Chtěli najít Bena Starka, sera Waymara Royce a další pohřešované průzkumníky, ale také zjistit, proč zdivočelí opouštějí své vesnice. Ke Starkovi a Royceovi teď sice nebyli blíž, než když opustili Zed', ale aspoň zjistili, kam se poděli zdivočelí – odešli nahoru do ledových výšin bezútěšných Mrazoklů. Kdyby si tam hezky seděli třeba až do skonání světa, Chetta by z toho nežity určitě nesvrběly.

Jenže to oni ne. Začali scházet dolů. Podle toku Mlíčavy.

Chett k ní zvedl oči. Kamenité břehy řeky, která bez ustání odváděla mléčně zbarvené vody z Mrazoklů, byly obalené ledem. A Mance Nájezdník teď odváděl zdivočelé stejnou cestou. Když se před třemi dny vrátil Thoren Smallwood, byl velmi znepokojený. Zatímco popisoval Starému medvědovi, co jeho zvědové zahlédli, jeden z jeho mužů, Kedge Bělooký, to vylíčil ostatním. „Ještě pořád jsou docela vysoko v kopcích, ale blíží se,“ prohlásil Kedge a dál si nahříval ruce nad ohněm. Předvoj vede Harma Psí hlava, ta prašivá čubka. Kozoch se připlížil k jejímu táboru a v záři ohně ji jasně uviděl. Ten osel Tumberjon ji chtěl sejmout šípem, ale Smallwood měl naštěstí dost rozumu a zakázal mu to.“

Chett si odplívl. „Víš, kolik jich je?“

„Spousty a spousty. Dvacet, třicet tisíc, nepočítali jsme je. Jenom Harma má v předvoji pět set lidí, a všichni mají koně.“

Muži sedící kolem ohně se na sebe neklidně podívali. Najít i jen tucet zdivočelých na koních byla vzácnost, natož pět set...

„Smallwood mě poslal s Bannenem, abychom předvoj obešli z boku a omrkli hlavní armádu,“ pokračoval Kedge. „Řeknu vám, že neměla konce. Táhnou pomalu jako zamrzlá řeka, jen čtyři nebo pět mil denně, ale stejně tak to nevypadá, že by se chtěli vrátit do svých vesnic. Víc než půlka z nich byly ženy a děti. Před sebou hnali svá zvířata, kozy, ovce, dokonce pratury zapřažené do saní. Naložili na ně balíky kožešin, čtvrtky zvířat, klece se slepicemi, máselnice, kolovrátky a všechny další krámy, které mají. Muly a koně jsou naloženi tak, že jim div nepraská hřbet. A pro ženské to platí taky.“

„A táhnou podél Mlíčavy?“ zeptal se Lark Sesteřan.

„To už jsem přece řekl, ne?“

Bylo jasné, že Mlíčava je přivede k Pěsti Prvních lidí, starému hradišti, ve kterém se Noční hlídka utábořila. Každý, kdo měl jen špetku rozumu, musel

vidět, že je na čase sbalit saky paky a vrátit se na Zed'. Starý medvěd nechal Pěst opevnit palisádami, jámami s kůly a ježky, ale proti takovému vojsku to bylo všechno marné. Pokud by zůstali tady, nepřátelé by je obklíčili a pobili.

A Thoren Smallwood si usmyslel, že zaútočí. Hezoun Donnel Skála dělal panoše u sera Malladora Lockeho a byl u toho, když Smallwood předminulou noc navštívil Lockeho stan. Ser Mallador byl stejného názoru jako ser Ottyn Wythers a zasazoval se o návrat na Zed', avšak Smallwood se rozhodl získat ho na svou stranu. „Tenhle král za Zdí nás tak daleko na severu nebude čekat,“ prohlásil podle toho, co říkal Hezoun Donnel. „A to jeho velké vojsko není nic než ploužící se horda darmožroutů, kteří nepoznají, za který konec mají vzít meč. Prý stačí uštvout jim jedinou ránu, potom je bojovnost přejde a se skučením utečou zpátky do svých brlohů, ze kterých dalších padesát let nevytáhnou paty.“

Tři stovky proti třiceti tisícům. Podle Chetta to bylo holé šílenství. Ještě šílenější však bylo, že ser Mallador se nechal přesvědčit a společně se Smallwoodem se teď chystali přesvědčit i Starého medvěda. „Jestli ten okamžik promeškáme, můžeme tuhle šanci ztratit, a druhá taková už nepříjde,“ říkal Smallwood každému, kdo byl ochotný naslouchat. Ser Ottyn Wythers se proti tomu ozval: „Jsme štít, jenž chrání říši lidí. A štít se nezahazuje pro nic za nic.“ Ale Thoren Smallwood na to odvětil: „Při souboji na meče je nejjištější obranou prudký výpad, který skolí protivníka, ne krčení se za štítem.“

Ale Smallwood ani Wythers nebyli velitelé. Velitelem byl lord Mormont a on čekal na další zvědy, Jarmana Buckwella s muži, kteří zdolali Obrovsky schody, a Qhorina Půlrukého s Jonem Sněhem, kteří se vydali prozkoumat Kvílivý průsmyk. Jenže Buckwell a Půlruký už měli být zpátky. *Nejspíš jsou mrtví.* Chett si představil promodralého, na kost zmrzlého Jona Sněha, jak leží na pustém vrcholku nějaké hory a ze zadku mu trčí oštěp, který tam tomu parchantovi zabodl nějaký zdivočelý. Usmál se při té představě. *Doufám, že zabili i toho jeho zatraceného vlka.*

„Žádný medvěd tady není,“ rozhodl nenadále. „Jen nějaká zvláštní stopa, nic víc. Vracíme se na Pěst.“ Psi, kteří toužili po návratu stejně dychtivě jako on, ho málem strhli na zem. Možná si mysleli, že dostanou nažrat. Chett se tomu musel zasmát. Nenakrmil je už tři dny, aby byli hladoví a zlí. Dnes v noci, než vyklouznou do tmy, je chtěl poštvat na koně, až jim Hezoun Donnel Skála

a Pazneht Karl přerežou provazy. *Vzteklí psi a splašení koně se rozprchnou po celé Pěsti, budou probíhat ohni, přeskakovat val a rozdupávat stany.* V nastalém zmatku může trvat hodiny, než si někdo všimne, že čtrnáct bratrů chybí.

Lark chtěl, aby jich bylo dvakrát tolik, jenže co taky čekat od nějakého pitomce ze Sester, kterému dech smrdí rybinou. Stačí pošeptat slovo do jednoho špatného ucha, a než se člověk naděje, bude o hlavu kratší. Ne, čtrnáct byl dobrý počet: dost, aby zvládli, co je třeba, ale ne tolik, aby nedokázali udržet jazyk za zuby. Většinu jich Chett osobně naverboval. Jedním z nich byl i Pavka, největší silák na celé Zdi, i když byl tupější než chcíplý slimák. Jednou sevřel zdivočelého v náruči tak mocně, že mu zlomil vaz. Patřil k nim taky Dýka, kterému se říkalo podle jeho oblíbené zbraně, a popelavý mužík, bratry nazývaný Tichošlápek, který se v mládí zmocnil stovky žen a s oblibou se vychloubal, že ho žádná neviděla ani neslyšela, dokud to do ní nestrčil.

Plán vymyslel Chett. Byl z nich nejchytřejší. Krásné čtyři roky dělal správce starému mistru Aemonovi, než ho vyštípál ten mizera Jon Sníh, aby Chettovu práci mohl dostat ten jeho vyžraný kamarádíček. Až dnes v noci bude sera Čuně zabíjet, chystal se mu zašeptat do ucha: „Pozdravuj ode mě lorda Sněha,“ než mu podřízne krk a přes všechny ty vrstvy sádla se na vzduch bublavě vyřine krev. S krkavci to Chett uměl, takže od nich nečekal větší problémy než od Tarlyho. Jen se toho zbabělce dotkne nůž, pustí si to do kalhot a začne škemrat o život. *Jen ať si žadoní, nebude mu to nic platné.* Až ho podřízne jak podsvinče, otevře klece a ptáky vyžene, aby se nedaly posílat zprávy na Zed'. Tichošlápek s Pavkou zabijí Starého medvěda, Dýka si vezme na starost Blanea a Lark spolu se svými bratranci umlčí Bannena se starým Dywenem, aby nevyčenichali jejich stopu. Jídlo si potají odkládali bokem, takže měli dost na čtrnáct dní. Koně jim obstarají Hezoun Donnel a Pazneht Karl. Až bude Mormont mrtvý, velení přejde na sera Ottyna Wytherse, neschopného staříka nad hrobem. *Ten odsud bude pelášit ke Zdi, ještě než zapadne slunce, a nebude mrhat svými muži na to, aby je za nimi posílal.*

Psi se prodírali mezi stromy a táhli ho za sebou. Chett uviděl Pěst, deroucí se z lesního porostu k nebi. Přes den byla taková tma, že Starý medvěd dal zapálit pochodně. Hořely v širokém kruhu podél celého kamenného valu, jenž vrcholk strmému kamenitého kopce obtáčel. Trojice mužů přebrodila potok. Voda byla studená jak led a hladina místy zamrzala. „Já vyrazím na

pobřeží,“ svěřil se Lark Sesteřan. „A bratřenci taky. Postavíme si loď a odplujeme zpátky domů na Sestry.“

Jo, a doma hned poznají, že jste zběhové, a ty vaše duté hlavy vám useknou, pomyslel si Chett. Ten, kdo jednou odřikal slova přísahy, nemohl Noční hlídku už nikdy opustit. Pokud by ho dopadli kdekoli na území Sedmi království, čekala by ho smrt.

Ollo Jednoruký se rozhovořil o tom, že odpluje zpátky do Tyroše, kde prý člověku za nějakou tu poctivou zlodějnicku neuseknou ruku, ani ho nepošlou umrznout, když ho přistihnou v posteli s manželkou nějakého rytíře. Chett uvažoval, že by šel s ním, jenže nemluvil tím jejich plačtivým babským jazykem. A co by v Tyroši dělal? Vyrostl v Babích Blatech a žádné pořádné řemeslo neuměl. Jeho otec se celý život plahočil po polích, která patřila jiným, a sbíral pijavice. Svlékl se tak, že si nechal jen bederní roušku ze silné kůže, a začal se brodit kalnou vodou. Když z ní vylezl ven, byl pokrytý pijavicemi od prsou po kotníky. Občas po Chettovi chtěl, aby mu je pomáhal sundávat. Když se mu kdysi jedna přisála na dlaň, s odporem ji rozmáčkl o zeď. Otec ho za to zmlátil do krve. Mistři je vykupovali po dvanácti za groš.

Lark ať si klidně jde domů, a ten zatracený Tyrošan taky, ale Chett ne. I kdyby neměl Babí Blata vidět už nikdy v životě, bylo by to moc brzo. Jemu se líbilo, jak vypadá Crasterův dvorec. Craster si tam žil jako urozený pán, tak proč by on nemohl taky? To by bylo vážně k popukání. Chett, syn sběrače pijavic, jako pán, který má svůj dvorec. Na praporci by mohl mít tucet pijavic v růžovém poli. Ale proč skončit u lorda? Třeba by to mohl dotáhnout až na krále. *Mance Nájezdník taky začínal jako vrána. Mohl bych být jako on a opatřit si pár manželek.* Craster jich měl devatenáct, a to se ani nepočítaly ty mladé, dcery, se kterými ještě nezačal spát. Polovina těch manželek sice byla stejně starých a šeredných jako sám Craster, ale co na tom? Ty staré by Chett zapráhl, aby mu vařily a uklízely, sklízely mrkev a nosily pomyje prasatům, zatímco ty mladé by mu zahřívaly lože a rodily děti. Craster by proti tomu nic nenamítal. Stačilo by, aby ho Pavka jednou jedinkrát objal.

Jediné ženy, které Chett kdy poznal, byly nevěstky, jež si zaplatil v Krtinci. Když byl mladší, děvčatům z vesnice stačil jediný pohled na jeho obličej plný vířků a bulek, aby se znechuceně otočila jinam. Úplně nejhorší byla ta coura Bessa. Roztáhla nohy každému klukovi z Babích Blat, tak si říkal, proč by

neměla dát jemu? Dokonce jí celé ráno trhal luční květy, protože slyšel, že to má ráda, ale ona se mu vysmála do obličeje a řekla, že než vlézt do postele s ním, tak to raději s pijavicemi jeho otce. Přestala se smát, až když do ní zabodl nůž. Moc se mu ten její výraz líbil, tak nůž vytáhl a bodl ho do ní ještě jednou. Když ho pak u Sedmipotočí chytili, starému lordu Walderu Freyovi ani nestálo za to, aby ho přijel odsoudit osobně. Poslal jednoho ze svých bastardů, Waldera Řeku, a než se Chett nadál, už mazal na Zed's Yorenem, tím smradlavým černým ďáblem. Za ten jeden hezký okamžik měl zaplatit celým svým životem.

Ale on teď chtěl svůj život zpátky, a Crasterovy ženy taky. *Ten křivý starý divočák má pravdu. Jestli chceš mít doma nějakou ženskou, prostě si ji vezmi, a nechod' za ní s květinami, aby si náhodou nevšimla, že jsi samý vřídek.* Chett už tu chybu nehodlal opakovat.

Klapne to, slíbil si snad posté. *Když se nám podaří vypadnout.* Ser Ottyn vyrazí na jih ke Stínové věži, nejkratší cestou ke Zdi. *S námi nebude ztrácet čas, Wythers ne, protože jediné, co chce, je vrátit se celý.* Thoren Smallwood bude chtít v útoku pokračovat, ale ser Ottyn je až příliš opatrný a má vyšší postavení. *Stejně to bude jedno. Až zmizíme, ať si Smallwood útočí, na koho chce. Co je nám po tom? Jestli se žádný z nás na Zed'nevrátí, nikdo nás nepřijde hledat. Budou si myslet, že jsme zemřeli s ostatními.* Ta myšlenka byla nová a nakrátko vypadala lákavě. Jenže to by museli zabít i sera Ottyna a sera Malladora Lockeho, aby velení přešlo na Smallwooda, jenže oba byli ve dne v noci dobře hlídání... ne, riziko bylo příliš velké.

„Chette,“ promluvil Pavka. Plahočili se kamenitou stezkou mezi strážnými smrky a borovicemi vzpřímenými. „Co bude s tím ptákem?“

„S jakým podělaným ptákem?“

Poslední, co teď potřeboval, bylo poslouchat nějakého pitomce, jak žvaní o ptákově.

„S krkavcem Starýho medvěda,“ vysvětlil Pavka. „Když ho zabijeme, kdo toho jeho ptáka bude krmit?“

„Koho to sakra zajímá? Jestli chceš, klidně zabij i toho ptáka.“

„Já žádnému ptákovi ublížit nechci,“ prohlásil obr. „Jenže tenhle pták umí mluvit. Co když řekne, co jsme udělali?“

Lark Sesteřan se zasmál. „Náš malý Pavka, rozum má jak kavka,“ zažertoval.